

produc păcatul. Trebuie să găsească urgent doctori experimentați, întrucât caracterul rănilor și diferitelor patimi este josnic și primejdia este mare

Duhovnicul este persoana la care merge păcătosul pentru a-și desoperi inima, pentru a i se încredința și a-i dezvălui rănile sufletului său, pentru a căuta vindecare și alinare. Duhovnicul este persoana mijlocitoare, care leagă sufletele cu legăturile rudeniei, prieteniei și iubirii. Duhovnicul este singurul care poate lega sufletele părinților și copiilor, ale soților, fraților și rudelor. Este dascălul interior al societății, paznicul moralității familiei, mângâietorul celor întristați și apărătorul celor care înfruntă valurile vieții. Spovedania, din punct de vedere moral, este cea mai mare binefacere a Bisericii către societate. Duhovnicul este doctorul moral al societății, doar el poate înlătura relele care mistuiesc societatea. Mai concret, îi învață pe cei rătăciți, îi ridică pe cei căzuți, îi sprijină pe cei care se clatină, îi luminează pe cei aflați în întuneric, îi călăuzește pe cei neputincioși, îi ajută pe cei săraci, oprește poftele și patimile, îi împacă pe cei certați și pe vrăjmași, întărește legăturile dintre oameni și aduce pacea în familii.

Când discuți cu duhovnicul în ceasul spovedaniei despre virtutea și faptele tale bune, ascunzând cu intenție patimile care îți macină sufletul, te asemeni bolnavului care discută cu doctorul despre starea bună de sănătate și nu vorbește deloc despre boala cae-i mistuie măruntaiele.

Când discuți cu duhovnicul cu mândrie despre virtute și izbânzi, dai dovadă de fariseism și slavă deșartă. În general este o faptă nepotrivită, dar mai ales în timpul spovedaniei. De aceea trebuie să nu uiți că atunci când te spovedești te prezinți în fața lui Dumnezeu și-ți arăți păcatele tale, pentru a-ți fi iertate. Virtuțile tale le știe Dumnezeu și nu e nevoie de interpret.

Rușinea față de duhovnic este zid împotriva păcatului, fiindcă oprește pornirile spre păcat și taie poftele dorințelor păcătoase. Atunci când cel ce se spovedește

se gândește că trebuie să apară în fața duhovnicului pentru a-i vădi faptele sale păcătoase și a-i mărturisi că este afundat și cuprins de păcate și călcător al făgăduințelor date lui Dumnezeu și duhovnicului, îl pătrunde roșinea și își îngradește patimile și poftele.

Spovedania este răscumpărarea sinceră și de bună voie a păcatelor, fără rușine și șovăială. Este osândirea de sine făcută cu zdrobire a inimii în fața duhovnicului Bisericii, pentru iertarea păcatelor.

Spovedania trebuie să fie sinceră și făcută de bună voie, pentru a fi adevărată și eficientă. Din contra, spovedania silită și nesinceră este fără rod, fiindcă nu este dictată de inimă, nu este expresia căinței și dorinței de vindecare.

Spovedania trebuie să se facă fără rușine și șovăială. Să se distingă prin îndrăzneală și autocritică, fiindcă îndrăzneala este manifestarea respingerii păcatului și dispoziția de oprire al lui. Rușinea înseamnă lipsa curajului. Spovedania trebuie să se facă cu zdrobire a inimii, căci aceasta mărturisește despre adevărata căință și exprimă tristețe pentru călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Spovedania făcută fără zdrobire a inimii este lipsită de conștientizarea profundă a vinovăției, care este rezultatul călcării legii lui Dumnezeu. Spovedania care are însușirile de mai sus ale pocăinței este adevărată și desăvârșită și aduce roade mântuitoare. Cel ce se spovedește trebuie să meargă la duhovnicul său, să-și deschidă inima și să le vădească pe cele văzute și pe cele ascunse, fără rușine și șovăială, cu îndrăzneală și zdrobire a inimii, și să caute să împlinească dreptatea dumnezeiască, să se facă plăcut lui Dumnezeu, pentru a-și tămădui sufletul și a izbuti mântuirea.

(Sfântul Ierarh Nectarie, Învățăături alese)

